

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 403/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom, Námestie SNP 2, Trnava, IČO 51 737 035, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/291/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júla 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/291/2015 (ďalej len „namietané konanie“). Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie týchto základných práv, prizná finančné zadost'učinenie každému vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia sú žalobcami v konaní o žalobe na zdržanie sa konania. Súdne konanie začalo podaním žaloby 23. júna 2015 na okresnom súde. Predmetom namietaného konania je susedský spor, v ktorom podľa tvrdenia sťažovateľov konaním žalovaných, t. j. postavením plotu, došlo k sťaženiu, resp. znemožneniu riadneho užívania ich nehnuteľnosti.

3. Sťažovatelia, poukazujúc na priebeh namietaného konania okresného súdu, v ústavnej sťažnosti argumentujú, že toto konanie je poznačené zbytočnými prietahmi, keď okresný súd v namietanom konaní nerozhodol ani po viac ako šiestich rokoch od podania žaloby.

4. Sťažovatelia ústavnému súdu doručili ústavné sťažnosti na postup okresného súdu v namietanom konaní už 4. júna 2018 a 19. októbra 2020. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 368/2018-12 z 11. júla 2018 ústavnú sťažnosť sťažovateľov zo 4. júna 2018 odmietol pre neprípustnosť. Ústavný súd rozhodol o ústavnej sťažnosti sťažovateľov z 19. októbra 2020 nálezom č. k. II. ÚS 534/2020-25 z 28. januára 2021, v ktorom konštatoval porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal konať a každému zo sťažovateľov priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 500 eur a náhradu trov konania. Predmetný nález ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 16. februára 2021.

5. Okresný súd uznesením č. k. 14C/291/2015-48 z 24. mája 2021 v namietanom konaní vyzval sťažovateľov, aby odstránili rozpor medzi žalobným návrhom a skutkovými tvrdeniami uvedenými v žalobe z 22. júna 2015 doručenej okresnému súdu 23. júna 2015.

6. Sťažovatelia reagovali na výzvu okresného súdu podaním zo 4. júna 2021, v ktorom uviedli, že medzi žalobným návrhom a skutkovými tvrdeniami nie je žiaden rozpor.

7. Okresný súd zvolil podľa sťažovateľov postup, ktorým sa celé konanie spomaľuje, a to aj napriek nálezu ústavného súdu č. k. II. ÚS 534/2020-25 z 28. januára 2021. Sťažovatelia ďalej uvádzajú, že kvôli postupu okresného súdu sú nútení opätovne sa obrátiť na ústavný súd so žiadosťou o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 5 000 eur každému zo sťažovateľov, pretože až táto výška priznaného finančného zadosťučinenia podľa sťažovateľov zabezpečí, aby okresný súd vo veci riadne a urýchlene konal a nehladal rôzne zámienky, aby konanie spomalil alebo „hodil do autu“.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov:

9. Ústavný súd v posudzovanej veci zistil, že o porušení základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v namietanom konaní už meritórne rozhodol nálezom č. k. II. ÚS 534/2020-25 z 28. januára 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. februára 2021. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia sa obrátili na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou po uplynutí približne štyroch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu v totožnej veci.

10. Pri skúmaní prekážky *res iudicata*, ktorá nachádza svoje vyjadrenie aj v zásade *ne bis in idem*, je dôležité, podľa akých kritérií je potrebné posudzovať totožnosť veci, teda to, či sa podaný návrh

na začatie konania týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol. Podľa judikatúry ústavného súdu je totožnosť veci daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania (napr. PL. ÚS 35/07-23).

11. V posudzovanom prípade existuje zhoda v identite účastníkov konania, v právach, ktorých porušenie žiadajú sťažovatelia vysloviť, v namietanom konaní a takisto v rozhodujúcich skutkových okolnostiach, ako aj v dôvodoch týkajúcich sa namietaného porušenia základných práv sťažovateľov, s konaním vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. II. ÚS 534/2020.

12. O totožnosti veci svedčí aj skutočnosť, že sťažovatelia sa v petite ústavnej sťažnosti nedomáhajú vyslovenia porušenia uvedených práv postupom okresného súdu v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. II. ÚS 534/2020-25 z 28. januára 2021. Práve naopak, sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti opakovane argumentujú šiestimi rokmi nečinnosti okresného súdu. O namietanom porušení uvedených práv sťažovateľov v období do 28. januára 2021 však už ústavný súd rozhodol a sťažovateľom priznal primerané finančné zadosťučinenie.

13. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že okresný súd vo veci ďalej koná, o čom svedčí aj uznesenie č. k. 14C/291/2015-48 z 24. mája 2021. K tvrdeniam sťažovateľov o nesprávnom procesnom postupe okresného súdu je potrebné uviesť, že posudzovanie správnosti procesných rozhodnutí okresného súdu v namietanom konaní nie je predmetom tohto konania o ústavnej sťažnosti.

14. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie:

15. Sťažovatelia sa svojou ústavnou sťažnosťou domáhajú taktiež vyslovenia porušenia svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na podporu svojich tvrdení o porušení tohto ich práva však sťažovatelia neuvádzajú žiadnu právnu argumentáciu, okrem citácie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Z obsahu ústavnej sťažnosti nie je zrejmé, akým postupom okresného súdu v namietanom konaní malo dôjsť k porušeniu uvedeného práva sťažovateľov, ani to, akým spôsobom malo byť toto právo sťažovateľov porušené.

17. Sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti vyjadrujú nesúhlas s uznesením okresného súdu č. k. 14C/291/2015-48 z 24. mája 2021, aj v tejto súvislosti však hovoria o spomalení konania, čo vyvoláva otázku, či sťažovatelia nezamýšľali namietat' porušenie ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovatelia síce zároveň vyjadrujú obavu z ďalšieho procesného postupu okresného súdu a prípadného odmietnutia ich žaloby, v takom prípade však budú mať k dispozícii na ochranu svojich práv riadne opravné prostriedky.

18. Skutočnosti uvedené v ústavnej sťažnosti a jej prílohách žiadnym spôsobom nenasvedčujú tomu, že v namietanom konaní malo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že vo vzťahu k namietanému

porušení práva na spravodlivé súdne konanie je potrebné ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu